

En record de l'Ignasi

L'Ignasi és per a mi sinònim de música. Durant les vacances de l'estiu del seu primer aniversari, els pares van tenir obligacions que van fer que, durant algunes tardes, estiguessin absents de casa. La meva millor amiga venia a fer-me companyia i ens dedicàvem al que més ens agradava: cantar, escoltar música i ballar. Teníem un espectador entregat: l'Ignasi. Gaudia amb nosaltres i això ens esperonava a continuar, fins i tot amb més entusiasme si és que era possible. Val a dir que a casa, amb els pares, sempre hi va haver música i de molts estils. L'Ignasi es va especialitzar en La Trinca i, més endavant, hi va sumar Els Pets.

Aquests últims anys, en que pràcticament no sortia de Les Hortènsies i, per tant, ens vèiem allà, vam tornar a compartir la seva música predilecta i hi vam afegir El Pony Pisador. Escoltar els grups, acompanyar la música amb les mans, va ser el nexa que ens unia. Les llistes de youtube que escoltàvem quedaran, per sempre més, associades a ell.

El 28 de desembre, el dia que l'Ignasi ens va deixar, vaig rebre a primera hora al whatsapp alguna imatge de les llufes que tradicionalment es penjaven, no sé si encara es pengen, a l'esquena de la gent el dia dels Innocents. Aquells missatges van ser el recordatori de la celebració d'aquell dia. La imatge dels Sants Innocents, de la innocència genuïna, la vaig transformar en la imatge de l'Ignasi. Amb l'Antoni i la Mercè vam estar d'acord en que, l'Ignasi, va ser innocent tota la vida. Ell no va poder prendre decisions: tot s'ho va trobar.

Per tant, va haver d'entomar el que li oferiria la vida i el camí que li hem traçat tots els qui l'hem acompanyat durant els seus cinquanta-set anys i, cal dir que mai vam poder saber de cert les seves emocions, les seves sensacions, les seves expectatives. Què n'hem sabut de la seva alegria, la seva tristesa, o dels dolors que deu haver patit?

Ha sigut un consol ser conscient que, els cinc dies intensos que hem passat a l'hospital acompanyant el final de l'Ignasi, han sigut, sortosament, cinc dies que hem passat en comptes dels pares. Personalment, he sentit intensament la presència de la mare i em feia feliç pensar que ella no ha viscut l'experiència dolorosa de perdre un fill, un fill tan especial com era per l'Ignasi per a ella.

I, aquests darrers dies hi ha una imatge que m'il·lumina: visualitzar els pares i, de nou, especialment la mare, fent festa major al cel, allà dalt, o on sigui, pel retrobament amb l'Ignasi. Segurament un retrobament llargament esperat i per això mateix el més feliç.

Montse Milian

2 de gener de 2024